

Súd: Krajský súd Trnava  
Spisová značka: 11Co/28/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317211754  
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka  
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317211754.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: B. V., nar. X.X.XXXX, bytom Q. XXX/XX, D., zastúpený splnomocnencom: Podhorský & Partners, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Ventúrska 1, Bratislava, IČO: 46 962 000, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 740,08 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 11. októbra 2018, č.k. 15Csp/133/2017-116, takto

### rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich častiach (výroky I. a II.) m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .
- II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov tohto konania v celom rozsahu.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi 740,08 eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania od 3.5.2017 do zaplatenia, ako aj primerané finančné zadostučinenie vo výške 400 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a vo zvyšnej časti primeraného finančného zadostučinenia žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, § 3 ods. 3 a 5, § 4 ods. 6 a § 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ako aj § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), keď na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobcovi, ktorý pristúpil k záväzku svojej manželky, čím prešli na neho všetky jej povinnosti ale aj práva bol poskytnutý klasický úver. Pre revolvingový úver je totiž typické, že dlžníkovi je poskytnutý určitý úverový rámec, v rámci ktorého môže dlžník čerpať peňažné prostriedky (ale aj nemusí) a to až do výšky dohodnutého úverového rámca. Veriteľ tento úver vždy dopĺňa do dohodnutej výšky a úverový vzťah tak môže fungovať dobu neurčitú, pričom najčastejším spôsobom poskytovania revolvingu je prostredníctvom kreditných kariet. V danom prípade bol však žalobkyni úver poskytnutý jednorazovo a v konkrétnej výške. Súd dospel k záveru, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Na jednej strane vystupuje fyzická osoba - spotrebiteľ, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti a na strane druhej právnická osoba - dodávateľ, ktorá pri uzatváraní zmluvy koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Pre spotrebiteľskú zmluvu je

charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná. Predmetnú zmluvu teda súd považoval za spotrebiteľskú, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Aj keď predmetná zmluva je zmluva, ktorá vykazuje známky absolútneho obchodu a je potrebné ju posúdiť podľa Obchodného zákonníka, je zároveň zmluvou spotrebiteľskou, a potom normy obchodného práva sú použiteľné len vtedy, ak neodporujú úprave spotrebiteľských vzťahov podľa Občianskeho zákonníka a vykonávacích predpisov, ktoré ustanovenia majú prednosť pred aplikáciou Obchodného zákonníka. Posúdiac obsah rozhodnutia vydaného v konaní sp. zn. 30C/211/2014, ako aj výsledky uvedeného konania, súd dospel záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere bola neplatným právnym úkonom, a teda žalovaný mal nárok na vrátenie len tej sumy, ktorá bola žalobcovi reálne poskytnutá, a teda sumy vo výške 1.284,25 eur. Nakoľko však žalovanému bolo vrátených 2.024,33 eur, a síce o 740,08 eur, došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu, ktoré je povinný žalobcovi vydať späť. K námietke premlčania žalovaného súd uvádza, že žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vyťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvorenia predmetnej zmluvy už niekoľko rokov platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať RPMN umožňujúcu spotrebiteľom zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery a posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru. Neuvedenie jednoznačného a zrozumiteľného údaju o RPMN a určenie neprimerane vysokej ceny úveru, nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom. Je dôvodné predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že nedodržaním všetkých zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nastane zákonom predpokladaná sankcia, že veriteľ (žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobkyne) žiadať úrok z úveru a ani iné poplatky, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). So zreteľom na uvedené, súd má za to, že inak trojročná objektívna premlčania doba sa v danom prípade predĺžila na desať rokov odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. V zmysle uvedeného nárok žalobcu premlčaný nie je. Vzhľadom na uvedené súd rozhodol tak, ako je uvedené v prvej výrokovej vete daného rozhodnutia a podanej žalobe v časti požadovaného bezdôvodného obohatenia a úrokov z omeškania z tohto peňažného plnenia v plnom rozsahu vyhovel, nakoľko mal za to, že v tejto časti bola žaloba podaná dôvodne. V časti požadovaného finančného zadosťučinenia súd podanej žalobe vyhovel len v časti, a to v časti 400 eur, nakoľko v tejto sume sa súdu finančné zadosťučinenie zdalo primerané a dostatočné. Žalovaný pri svojej podnikateľskej činnosti nepostupoval v súlade so zákonom, používal praktiky, ktoré je možné kvalifikovať ako nekalé obchodné praktiky a rovnako tak používal aj zmluvné dojednania, ktoré majú povahu neplatných zmluvných podmienok a nie sú v súlade s právnymi predpismi slúžiacimi na ochranu spotrebiteľa. Konanie žalovaného nemožno považovať za konanie v súlade s ochranou spotrebiteľa ako slabšej strany daného sporu. Súd priznanú sumu finančného zadosťučinenia považoval za primeranú a to s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu, ako spotrebiteľa. Súd tu súčasne poukazuje aj na to, že jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej vyššie citovaným zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká konkrétna a presne definovaná ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Uvedená podmienka v danom prípade splnená bola, nakoľko žalovaný svojím konaním rozhodne nepostupoval v súlade s ochranou spotrebiteľa a jeho práv, ktoré práva v dôsledku vyššie uvedeného, boli porušené. Uvedené preukazuje výsledok konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 30C/211/2014. Preto súd rozhodol tak, ako je uvedené v druhej výrokovej vete daného rozhodnutia a primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400 eur ako dôvodné priznal. Vo zvyšnej časti požadovaného finančného zadosťučinenia žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 CSP, podľa ktorého nárok na náhradu trov vznikol žalobcovi ako plne úspešnej strane sporu (priznanie výšky finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu). Preto

súd rozhodol tak ako je uvedené vo štvrtvej výrokovej vete tohto rozhodnutia a žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania. O výške priznaných trov rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, samostatným uznesením.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých vyhovujúcich častiach podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti zmeniť a žalobu zamietnuť, a priznať mu právo na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. Ako základnú skutočnosť odvolateľ namietol, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil aktívnu legitimitáciu žalobcu na podanie žaloby a domáhanie sa zaplata sumy 740,08 eur. Poukázal na to, že žalobca ako dlžník neuzavrel so žalovaným žiadnu zmluvu, nakoľko zmluvný vzťah, ktorého sa týkali tvrdenia uvádzané v žalobe, bol uzavretý medzi žalovaným ako veriteľom a p. Júliou Farkašovou, pričom žalobca pristúpil k záväzkom dlžníka ako spoludlžník podľa § 533 ods. 1 OZ, čo znamená, že sa zaviazal uhradiť záväzok dlžníka. Týmto pristúpením sa však nestal zmluvnou stranou zmluvy o revolvingovom úvere, pretože každé plnenie, ktoré by poskytol, by bolo plnením záväzku primárneho dlžníka. Poukázal na rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 3C/211/2014, v ktorom takisto popiera aktívnu legitimitáciu žalobcu, keďže na jeho strane 3 sa prepisuje výpoveď žalovanej 1/, ktorá výslovne uviedla, že na zmluvu uzavretú dňa 6.9.2010, a ktorá je predmetom daného konania, robila úhrady len ona. Súd prvej inštancie sa pri posudzovaní aktívnej vecnej legitimitácie nezaoberal ani obsahom zmluvy, a ani obsahom spoludlžníckeho záväzku, pričom spoludlžníctvo zakladá pasívnu solidaritu a nie aktívnu. Na základe toho spoludlžník nie je oprávnený sa domáhať vrátenia plnenia, ktoré bolo poskytované na splnenie pôvodného záväzkovo-právneho vzťahu. Namietol tiež posúdenie námietky premlčania, keď podľa súdu sa mal žalovaný bezdôvodne obohatiť, lebo neuviedol jednoznačný a zrozumiteľný údaj o RPMN. Vykol súdu, že z rozsudku nie je zrejmé, v čom je údaj o RPMN nezrozumiteľný, ak zmluva obsahuje údaj RPMN úveru, priemernú hodnotu RPMN vyžadovanú zákonom a určovanú Ministerstvom financií SR. Poukázal na komentátorovú literatúru k ust. § 107 ods. 1 a 2 OZ, podľa ktorej v desaťročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne, pričom úmysel (či už priamy alebo nepriamy) musí smerovať k bezdôvodnému obohateniu a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia, a nestačilo by teda, keby povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne, a potom by si ho úmyselne ponechal. Pokiaľ by mala byť v posudzovanom prípade aplikovaná desaťročná premlčacia doba stanovená v § 107 ods. 2 OZ pre prípad získania úmyselného bezdôvodného obohatenia, bolo by preto nutné preukázať existenciu vedomosti žalovaného o tom, že existuje skutočnosť, od ktorej odvodzuje vznik a existenciu bezdôvodného obohatenia. Existencia úmyslu získať bezdôvodné obohatenie nie je daná s eventualitou, že by bezdôvodné obohatenie mohlo vzniknúť. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia krajských súdov. Ďalej uviedol, že výrok o povinnosti zaplatiť žalobcovi primerané zadostučinenie odôvodnil konajúci súd všeobecným odôvodnením o tom, kedy takýto nárok môže vzniknúť, na aké skutočnosti sa prihliada pri jeho určení a podobne. Namietol predčasnosť rozhodnutia ako takého, pretože ku dňu vyhlásenia rozhodnutia nebolo ustálené a preukázané právoplatným rozhodnutím to, že došlo k porušeniu práva určeného na ochranu spotrebiteľa, pričom súd v rozsudku ani nekonštatoval, aké právo žalobcu bolo porušené. Rozsudok je nepreskúmateľný, pokiaľ ide o splnenie zákonnej podmienky podľa §3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. čo do základu uvedeného nároku.

4. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. V plnom rozsahu sa stotožnil so závermi prvoinštančného súdu uvedenými v odôvodnení rozsudku, pričom s tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní nesúhlasil. Uviedol, že konanie žalovaného nemožno hodnotiť inak, ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech opísanými praktikami. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Poukázal na spravodlivé vyriešenie prípadu, pričom tento ústavný princíp musí mať prednosť aj pred princípom právnej istoty tak, ako to vyslovila aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, napr. vo veci Stagno vs. Belgicko a Zehenter vs. Rakúsko. Mal za to, že kým nezačne plynúť subjektívna premlčacia doba počas plynutia objektívnej premlčacej doby, nemôže súd prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú žalovaným. Zásadným názorom pre rozhodnutie vo veci samej je existencia ustáleného názoru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, ktorý bol vyslovený v mnohých rozhodnutiach, a podľa ktorého zásada

vigilantibus iura scripta sunt v spotrebiteľských veciach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana spotrebiteľa. Poukázal tiež na to, že prvoinštančný súd sa v odôvodnení rozsudku jasne a dostatočne vysporiadal s tým, na základe akých dôvodov mal za preukázané, že žalobca má nárok na primerané finančné zadosťučinenie.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 15Csp/133/2017 bolo zaplatenie sumy 740,08 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi 740,08 eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania od 3.5.2017 do zaplatenia, ako aj primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a vo zvyšnej časti primeraného finančného zadosťučinenia žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti vyhovieňa žalobe a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania.

8. Odvolací súd po preskúmaní obsahu spisového materiálu a napadnutého rozsudku dospel k záveru, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, no vec nesprávne právne posúdil, a to v otázke posúdenia premlčania nároku žalobcu, ako aj v otázke nároku na primerané finančné zadosťučinenie.

9. Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva, ktorý určuje, kto je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti v konkrétnom prípade. Žalobca je aktívne vecne legitimovaný, ak je nositeľom uplatneného práva a žalovaný je pasívne vecne legitimovaný, keď má skutočne povinnosť, ktorej splnenia sa na ňom žalobca domáha, alebo ktorá má byť určená.

10. Súd prvej inštancie správne posúdil aktívnu legitímáciu žalobcu na podanú žalobu, pričom v podrobnostiach odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. K veci odvolací súd len dodáva, že žalobca sa proti žalovanému nedomáha plnenia titulom uzatvorenej zmluvy, ale titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo plnením bez právneho dôvodu.

11. Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

12. Podľa § 107 ods. 2 OZ, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

13. Subjektívna premlčacia doba nemôže začať plynúť skôr než objektívna premlčacia doba. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa totiž oprávnený nemôže dozvedieť skôr, než bezdôvodné obohatenie vôbec vzniklo. O tom, že došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal, sa oprávnený dozvie vtedy, keď pozná skutkové okolnosti, z ktorých možno usudzovať na získanie bezdôvodného obohatenia na jeho úkor, a to aspoň v takej výške (objektívne vyčíslenej v peniazoch), že právo na jeho vydanie možno dôvodne uplatniť na súde. Rozhoduje skutočná, a nie predpokladaná znalosť okolností uvedených v ust. § 107 ods. 1. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, a to tak trojročnej, ako aj desaťročnej v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia, je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne (fakticky) došlo. V prípade, že je poskytované plnenie bez právneho dôvodu postupne v splátkach, objektívna premlčacia doba začína plynúť u každej z nich zvlášť v okamihu, kedy k plneniu došlo. Každá z dielčích platieb plnených bez právneho dôvodu má tak svoj samostatný právny osud, premlčuje sa samostatne a samostatne sa posudzuje prípadné omeškanie s jej vydaním (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/143/2008 zo dňa 21.1.2009, rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Odo/52/2005 zo dňa 14.12.2006).

14. Bolo potrebné vytknúť súdu prvej inštancie, že tento zameral svoju pozornosť na posúdenie plynutia a dĺžky objektívnej premlčacej doby, pričom ponechal bez povšimnutia plynutie subjektívnej premlčacej doby, keď bolo potrebné dať za pravdu žalovanému, ktorý už v odpore proti platobnému rozkazu (č.l. 19) namietol premlčanie nároku žalobcu z dôvodu uplynutia subjektívnej premlčacej doby, nakoľko dôvody, na základe ktorých žalobca podal žalobu, boli žalobcovi známe najneskôr vyhlásením rozsudku vo veci sp. zn. 30C/211/2014 dňa 23.9.2014, pričom od tohto dňa plynula subjektívna premlčacia doba, ktorá uplynula skôr, ako bola súdu doručená žaloba (dňa 5.5.2017).

15. Vzhľadom na uvedené potom v dôsledku dôvodne uplatnenej námietky premlčania nebolo možné žalobe žalobcu vyhovieť.

16. Podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade nemožno považovať uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovaného za výkon práva v rozpore s dobrými mravmi (§3 OZ), keď námietka premlčania zásadne dobrým mravom neodporuje, môže však nastať situácia, v ktorej uplatnenie tejto námietky je výrazom zneužitia práva na úkor strany, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila a voči ktorej by za tejto situácie zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 148/2004, 3Cdo 41/2012, rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo 539/2008, 33Cdo 1416/2013 a podobne).

17. V prejednávanej veci však nič nebránilo žalobcovi ihneď po vyhlásení rozsudku vo veci vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 30C/211/2014 podať žalobu, pričom márne uplynutie premlčacej doby žiadnym spôsobom žalovaný nezavinil.

18. Za dôvodné považoval odvolací súd i odvolanie žalovaného v časti priznania primeraného finančného zadosťučinenia, keď v danom prípade žalobca na súde úspešne neuplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi, a teda nebolo dôvodným v zmysle § 3 ods. 5 cit. zákona rozhodovať o akomkoľvek primeranom finančnom zadosťučinení.

19. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu zamietol.

20. O nároku na náhradu trov tohto konania (prvoinštančného i odvolacieho) odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, a v konaní v celom rozsahu úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

21. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).